

[Svend Jørgensen.]

fastsættes således, at den udgør et tilskud til aldersrenten eller den pågældendes egne indtægter.“

Dette tilskud foreslår partiet sat til 1 000 kr. årlig for ægtepar og 600 kr. for enlige, medens et til halvdelen af folkepensionen svarende beløb foreslås fradraget i aldersrentens grundbeløb.

Ja, selv retsforbundets repræsentant, det ærede medlem hr. Søren Olesen, lader sig rive med af den almindelige velvilje og siger, ladende hånt om alle doktrinære partisynspunkter, at han — betænkningen side 159 —:

„... havde gerne medvirket til en aftøsning af den nuværende aldersrente med en folkepension på forsikringsmæssigt grundlag“.

Se, alt dette bestyrker mig i den tro, at vi nu står på en skillevej med hensyn til alderdomsforsorgen, idet vi gennem folkepensionen siger til de gamle i samfundet: du har arbejdet for samfundet, du har betalt til samfundet. Her er din pension. Det er ingen nåde, det er din ret.

Så vidt var altså de politiske partiers repræsentanter enige i kommissionen. Bag efter har betænkningerne meldt sig, med bekymringer med hensyn til måden, med hensyn til tiden og med udtalelser som „vi har ikke råd“, „folkepensionen vil nedbryde opsparingen“, „folkepensionen vil blive kostbar for ungdommen“ o. s. v., o. s. v.

Lad os se lidt nærmere på disse påstande.

De fire store erhvervsorganisationer har i en fælles henvendelse til regering og folketing advaret imod at gennemføre folkepensionen i den nuværende økonomiske situation, selvom den kunne gennemføres for beløb sparet på andre offentlige udgifter. At Dampskibsrederiforeningen, Grosserer-Societetet og Industrirådet ser således på det, er for mig ingen overraskelse; derimod har det unægtelig overrasket mig at finde Landbrugsrådet som medunderskriver på henvendelsen. Landbrugsrådet synes at have glemte, at det også repræsenterer de titusinder af landbohjem, hvor folkepensionen — efter et langt, slidsomt liv og med en lille kapital som belønning for slidet — vil blive hilst med glæde, når den

dag kommer, da man ikke kan mere. Det er bl. a. de hjem, som det ærede medlem hr. Sønderup tænkte på, da han for nogen tid siden ved det sønderjyske venstres årsmøde ifølge referatet udtalte:

„Spørgsmålet om folkepension bliver også mere og mere aktuelt under de renteaftastningsforhold, vi har nu. Ingen kan leve af en lille kapital i dag.“

Og han siger sluttelig:

„Alene uligheden for de enkelte fortæller os, at der er noget at rette, og vi må finde frem til en løsning. Vi har pligt til at rette den store ulighed, der er opstået mellem grupper af samfundsborgere“.

Jeg er her fuldstændig af samme mening som det ærede medlem. Selvpensionisterne, de med den lille kapital, er blevet urimelig hårdt ramt. Den mand, der år efter år har sparet penge sammen til sin alderdom og nu oplever, at han for sine penge i dag kun kan købe 30—40 pct. af, hvad han kunne, da de blev sammensparet, har et rimeligt krav på, at der nu ydes ham en vis godtgørelse for hans tab. Det kan ske gennem folkepensionen, men det må være nu, ikke, som Landbrugsrådet i sin henvendelse forudsætter det, engang i fremtiden.

Nogle nationaløkonomer med det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen i spidsen siger, at vi ikke har råd til at gennemføre folkepension, i hvert fald ikke i den nuværende situation, følger de mere forsigtige til.

Professor i nationaløkonomi ved Københavns universitet H. Winding Pedersen har i „Politiken“ for den 11. oktober d. å. skrevet en kronik: „Har vi råd til folkepension?“, hvis konklusion er: „Planerne om folkepension bør afskrives foreløbig.“ Professoren går imidlertid uden om det centrale, som er dette, at folkepensionen kun betyder, at der flyttes købekraft fra den ene gruppe af befolkningen til den anden. Jeg mener derfor ikke, at ordningen vil medføre de påpegede ulemper.

En mindre del af den forbedrede aldersrente — det gælder de aldersrentemodtagere, som lever på det absolutte minimum — vil vel nok blive omsat i et større forbrug, og det skal være dem vel undt, men mon der er nogen i det høje ting, som for alvor tror på,